

SPRAWOZDANIA

6 MIĘDZYNARODOWE SYMPOZJUM NA TEMAT REGULATORÓW WZROSTU
W SADOWNICTWIE

W ubiegłym roku (25 do 29 VII 1988) odbyło się w Kanadzie, szóste z kolei sympozjum na temat zastosowania regulatorów wzrostu (Plant Growth Regulators = PGR) w sadownictwie. Sympozja z tego cyklu organizowane są co 4 lata przez International Society for Horticultural Science. Bezpośrednimi organizatorami sympozjum w Kanadzie byli pracownicy Stacji Sadowniczej w Summerland (British Columbia). W sympozjum uczestniczyło około 150 osób, w tym z Krajów Socjalistycznych 9 osób: 4 osoby z Polski (organizatorzy zapraszali i pokrywali koszty), 3 z Bułgarii, 1 z Rumunii i 1 z Czechosłowacji.

Ze względu na intensywny rozwój przemysłu chemicznego, zajmującego się produkcją związków czynnych biologicznie w stosunku do roślin, istnieje konieczność podsumowywania co pewien czas wiedzy na temat ich działania oraz wyciągania aktualnych wniosków odnośnie do ich stosowania. Ostatnie sympozjum miało nieco inny charakter. Obok dyskusyjowania zasad stosowania PGR w sadownictwie i omawiania ich efektów morfologicznych, poświęcono dużo czasu na omówienie zmian fizjologicznych i biochemicznych jakie zachodzą w drzewach w wyniku traktowania ich PGR. Na ten aspekt działania regulatorów wzrostu na ogół nie zwraca się uwagi. W rezultacie efekty stosowania PGR są bardzo zmienne. Na przykładzie jednego z bardziej „modnych” obecnie preparatów spróbuję wyjaśnić, posługując się wynikami przedstawionymi na sympozjum, dlaczego otrzymuje się tak rozbieżne rezultaty. Preparat, którego działanie chcę opisać nazywa się Kultar, czynnym składnikiem jest paklobutrazol i należy on do grupy retardantów wzrostu. Kultar stosowany jest w celu zahamowania wzrostu pędów, co z kolei ma poprawić owocowanie. Kultar stosuje się głównie do gleby. Pierwszy kontakt z tym preparatem mają więc korzenie, które reagują na niego zwiększonym wzrostem (mimo, że jest to preparat z grupy inhibitorów). Znacznie lepiej rozrośnięty system korzeniowy drzew traktowanych ma zmienione możliwości pobierania z roztworu glebowego wody i niektórych składników. Przytaczano przykłady, że drzewa traktowane Kultarem mają wyższą zawartość wody, co może być spowodowane nie tylko zwiększonym jej pobieraniem, ale również ograniczeniem transpiracji. W drzewach traktowanych Kultarem stwierdzono zwiększoną zawartość Ca i Mg i tłumaczono to lepszym funkcjonowaniem systemu korzeniowego. W innych doświadczeniach zawartość Ca w tkankach drzew traktowanych była mniejsza, co mogłoby być wynikiem zmniejszonej przepuszczalności błon komórkowych. Ostatecznym skutkiem zmian zawartości Ca byłoby lepsze (przy zwiększonej zawartości) lub gorsze (przy zmniejszonej zawartości) przechowywanie owoców.

Liście drzew traktowanych Kultarem zawierają więcej chlorofilu. Łączy się to z podwyższeniem fotosyntezy i jako końcowy efekt stwierdza się w tkankach drzew traktowanych znacznie wyższą zawartość cukrów niż w drzewach kontrolnych. Ponieważ Kultar hamuje wzrost pędów, istnieje zmniejszone zapotrzebowanie na cukry. W związku z tym powstaje ich nadmiar, co z kolei może zwiększyć mrozoodporność drzew. Ponieważ jednak (jak już powiedziałam wcześniej) Kultar zwiększa zawartość wody w tkankach, końcowa odporność na mróz może być (i jest) różna, w zależności od relacji woda: węglowodany.

Tak więc stosując Kultar możemy mieć pewność, że wzrost pędów będzie zahamowany, ale nie można być pewnym jak silnie będzie to zahamowanie, czy owoce będą nadawały się do przechowywania, czy drzewa

nie będą uszkodzone przez mróz i w końcu jaka będzie odpowiedź drzew w następnych latach. Takie same pytania można postawić przy każdym innym preparacie z grupy regulatorów wzrostu i dodać jeszcze jedno pytanie na temat wpływu tych związków na zdrowie człowieka.

Podsumowując w jednym zdaniu główną ideę 6. sympozjum można powiedzieć: nie sztuką jest traktować drzewa PGR, ale sztuką jest zdawać sobie sprawę jakie zmiany w naturalnym układzie biologicznym wywołują PGR i że zmian tych najczęściej nie jesteśmy w stanie kontrolować.

Bożena Borkowska

XIV Międzynarodowy Kongres Botaniczny (IBC) w Berlinie Zachodnim

Kilka słów historii. Na wstępie pragniemy w telegraficznym skrócie przybliżyć historię kongresów botanicznych oraz idee, które leżą u podstaw ich organizacji. Chodziło o stworzenie możliwości twórczej i b. pośredniej wymiany myśli przez uczonych z różnych dziedzin botaniki, o ujednoczenie metod i terminologii, ułatwienie przepływu informacji, w końcu podjęcie współpracy międzynarodowej w zakresie szerszych przedsięwzięć badawczych oraz o tak przecież ważne wzajemne poznanie. Celem tym towarzyszyła głębsza świadomość, że nauka nie rozwija się w izolacji. Tworzy ją międzynarodowa społeczność, której każdy z członków do g. n. wiedzy dorzuca cegiełkę po cegiełce, zarówno fakty empiryczne jak i interpretacje w postaci praw, hipotez czy teorii.

Pierwszy Międzynarodowy Kongres Botaniczny odbył się w Paryżu w roku 1900. Kolejne odbywały się początkowo dość nieregularnie (głównie ze względu na obie wojny światowe) i ograniczone były, z wyjątkiem IV., do Europy. Po II wojnie światowej kongresy odbywały się początkowo co 5 a następnie — od roku 1969 — co 6 lat. Od kongresu w Montrealu (1959) przyjęto zasadę odbywania spotkań na przemian

TABELA 1

Międzynarodowe Kongresy Botaniczne

Numer kolejny	Rok	Miasto (Kraj)	Liczba uczestników *	Uczestnicy z Polski
I	1900	Paryż	233	
II	1905	Wiedeń	504	1
III	1910	Bruksela	305	1
IV	1926	Itaka (USA)	912	?
V	1930	Cambridge	1175	3
VI	1935	Amsterdam	963	5
VII	1950	Sztokholm	1521	?
VIII	1954	Paryż	1805	3
IX	1959	Montreal	2124	?
X	1964	Edynburg	2583	?
XI	1970	Seattle	3861	3
XII	1975	Leninigrad	3688	70
XIII	1981	Sydney	2798	3
XIV	1987	Berlin Zach.	3546	52
XV	1993	Tokio		

* Podano liczbę naukowców uczestniczących faktycznie w kongresie, z pominięciem osób towarzyszących.

raz w Europie raz poza nią. Rosnąca liczba uczestników — (233 osoby na pierwszym kongresie i prawie 4000 na ostatnim) zaczęła sprawiać coraz większe kłopoty organizacyjne. W tak olbrzymiej masie ludzi, nawet przy doskonałej organizacji coraz trudniejsze stawały się rzeczowe dyskusje, bardzo utrudniony osobisty kontakt uczestników, a wobec postępującej specjalizacji również coraz trudniejszy do znalezienia wspólny język między reprezentantami różnych specjalizacji. Analogiczne trudności, stawiające pod znakiem zapytania celowość organizacji takich spotkań-gigantów, skłoniły zoologów do rezygnacji z Międzynarodowych Kongresów Zoologicznych na rzecz specjalistycznych sesji, sympozjów, czy konferencji odbywanych w węższych gronach. Botanicy uznali jednak, że mimo wszystkich trudności i przeciwwskazań spotkania takie nie tylko nie tracą sensu, ale tym bardziej są pożądane im bardziej postępująca specjalizacja dezintegruje ich środowisko.

Kontynuowane są więc nadal i nic nie wskazuje by w najbliższym czasie miano z nich zrezygnować. Podstawowe informacje o odbytych dotychczas czternastu kongresach zestawiono w tabeli 1. Udział Polaków na każdym z nich odnotowano (w miarę posiadanych informacji) w osobnej rubryce tabeli oraz udokumentowano fotografią (ryc. 1).

IBC — Berlin Zachodni, 24.07.—1.08.1987

Cel, zakres i specyfika berlińskiego spotkania.

Na XIII Międzynarodowym Kongresie Botanicznym, który odbył się w Australii — państwie-kontynencie, ustalono, że następny, XIV Kongres odbędzie się w państwie-mieście — Berlinie Zachodnim. W rzeczywistości tylko obrady toczyły się w Berlinie, zaś Kongres, dzięki przed- i pokongresowym wycieczkom, objął swym zasięgiem całą niemal Europę od Krety po Grenlandię i od Portugalii po Białowięź. Celem Kongresu było, poza innymi, pokazanie botaniki europejskiej oraz europejskiej flory i roślinności a. d. 1987. Temu ostatniemu celowi służyć miało ponad 60 planowanych wycieczek regionalnych, przed- i pokongresowych, z których ostatecznie odbyła się niespełna połowa (27) do 14 krajów. Pewnym novum była biotechnologia, wprowadzona do tematyki kongresowej po raz pierwszy. Hasło Kongresu, „Lasy świata”, miało zwrócić uwagę zarówno samych botaników, jak również szerokiej opinii publicznej na tę tak ważną dla życia na Ziemi, a dzisiaj zagrożoną na ogromną skalę formację roślinną. Na kongresowy symbol obrano bardzo charakterystyczną, środkowoeuropejską roślinę leśną — *Hepatica nobilis* (ryc. 2).

Wybór Berlina podyktowany był nie tylko zaproszeniem Senatu tego miasta, skierowanym do międzynarodowej społeczności botaników, ale również i przede wszystkim wysoką rangą, zarówno w przeszłości jak i dziś, berlińskiego ośrodka botanicznego. Nie bez znaczenia był również fakt, że Berlin Zachodni jest jednym z niewielu w Europie miast, posiadających olbrzymie specjalistyczne centrum kongresowe, wyśmienicie przygotowane pod względem profesjonalnym do prowadzenia tak dużej międzynarodowej imprezy. Kongres był rzeczywiście imprezą olbrzymią. Około 4000 uczestników z 79 krajów świata spotkało się w międzynarodowym centrum kongresowym (ICC). Dominowali Amerykanie (821) oraz gospodarze tej imprezy, tj. botanicy z Berlina Zachodniego i RFN (1021) — por. też tabela 2. Językiem kongresowym był angielski. Na cztery dni przed oficjalnym otwarciem Kongresu zaczęła swe prace Sekcja Nomenklatury, która obradowała w terminie 20—24.07.'87 (cztery i pół dnia). Przedyskutowano aż 336 propozycji zmian i modyfikacji w „Międzynarodowym Kodeksie Nomenklatury Botanicznej”.

Oficjalna ceremonia otwarcia odbyła się w sali amfiteatralnej ICC 24 lipca. Jej program wydrukowano osobno i udostępniono wszystkim uczestnikom. Otwarcia dokonał prezydent Kongresu profesor Karl Esser z Bochum — od 1986 r. członek honorowy Polskiego Towarzystwa Botanicznego. Następnie przywitał zebranych senator Berlina Zachodniego G. Turner, a pozdrowienia od Międzynarodowej Unii Nauk Biologicznych przekazał jej wiceprezydent D. Ride. W imieniu Niemieckiego Towarzystwa Botanicznego powitał zebranych jego prezes, W. Nultsch. Jako ostatni głos zabrał Frans A. Stafleu, honorowy prezydent kongresu, który wygłosił krótki referat pt. „Historia botaniki w Niemczech”. Drugą część ceremonii wypełnił koncert symfoniczny, na który złożyły się utwory R. Wagnera, L. Beethovena, R. Schumana oraz R. i J. Straussów.

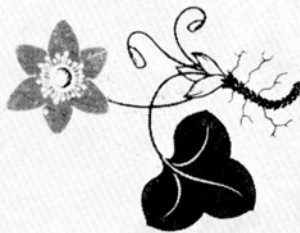
Program naukowy kongresu objął 24 wykłady ogólne (general lectures), które gromadziły największą liczbę słuchaczy oraz 182 sympozja referatowe z około 1820 referatami i 123 sesje posterowe (plakatowe),

Reprezentacje poszczególnych krajów na XIV Międzynarodowym Kongresie Botanicznym — Berlin Zachodni — 1987, (liczba przedstawicieli nauki + osoby towarzyszące)

Afryka Południowa	30 + 3	Korea	10
Argentyna	9 + 1	Kuwejt	1
Australia	127 + 20	Lesotho	1
Austria	67 + 2	Liechtenstein	1
Barbados	1	Luksemburg	1
Belgia	46 + 1	Malezja	3
Boliwia	1	Maroko	1
Botswana	1 + 1	Meksyk	5
Brazylia	23 + 2	Mozambik	2
Bułgaria	4	Nepal	1
Chile	3	Nigeria	3
Chiny	59 + 1	Norwegia	12 + 2
Cypr	1 + 1	Nowa Zelandia	15
Czechosłowacja	9	NRD	42
Dania	36 + 2	Pakistan	3
Egipt	10 + 1	Panama	3 + 1
Ekwador	1	Papua Nowa Gwinea	1
Etiopia	3	Paragwaj	1
Filipiny	7	Peru	1
Finlandia	38 + 2	Polska	50 + 2
Francja	121 + 21	Portugalia	10
Grecja	8 + 1	RFN	935 + 86
Gwinea	1	Singapur	2 + 1
Hiszpania	38 + 3	Sri Lanka	3
Holandia	115 + 15	Szwajcaria	102 + 11
Honduras	1	Szwecja	92 + 15
Hongkong	1	Tajlandia	3
Indie	101 + 4	Tajwan	11 + 1
Indonezja	1	Tanzania	2 + 1
Irak	1	Turcja	2
Iran	4 + 1	Uganda	1
Irlandia	6 + 2	USA	666 + 155
Islandia	2	Wenezuela	1
Izrael	41 + 6	Węgry	25
Jamajka	1	Wielka Brytania	235 + 13
Japonia	135 + 22	Włochy	95 + 26
Jugosławia	9 + 2	Zair	1
Kanada	114 + 21	Zimbabwe	3
Katar	1	ZSRR	20
Kenia	3		

na których przedstawiono 1182 postery. Wszystkie sympozja referatowe i sesje posterowe podzielono na sześć sekcji, obejmujących sześć dużych działów botaniki: metabolizm, wzrost i rozwój, genetyka i hodowla, botanika strukturalna, botanika systematyczna i ewolucyjna oraz botanika środowiskowa. Ponadto odbyło się siedem ogólnych sesji i sympozjów, poświęconych m. in. historii botaniki, problemom informacji i gromadzenia danych z zastosowaniem technik komputerowych, problemom metodycznym i metodologicznym w botanice, oraz zagadnieniom związanym z postępami w biologii molekularnej. W programie

**XIV INTERNATIONAL
BOTANICAL CONGRESS**

**Guide to Excursion
No. 23
National parks and nature reserves
in southern Poland**

ISSN 017 - 4818

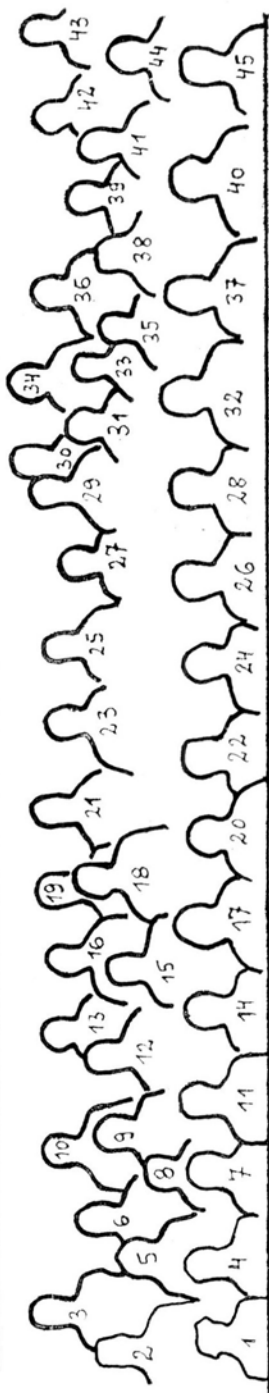
ENGLERA 7

Botany in Berlin

edited
by Hildemar Scholz
on the occasion of the
XIV International Botanical Congress

Veröffentlichungen aus dem Botanischen Garten und Botanischen Museum Berlin-Dahlem
Berlin 1987

Ryc. 1. Sekcja Geobotaniczna VI Międzynarodowego Kongresu Botanicznego odbytego w dn. 2—7 sierpnia 1935 r. w Amsterdamie. Osoby: 1 — Castellanos, 2 — Adriani, 3 — Linkola, 4 — Chapman, 5 — Moor, 6 — Dahlbeck, 7 — Du Rietz, 8 — Bojko, 9 — Bojko, 10 — Erdmann, 11 — Cranvell, 12 — Eig, 13 — Lam, 14 — Maire, 15 — Agharkar, 16 — Mac Lean, 17 — Negri, 18 — Carpenter, 19 — Hyde, 20 — De Leeuw, 21 — Trochain, 22 — Jeswiet, 23 — Gams, 24 — Pavillard, 25 — Anand, 26 — Knoll, 27 — Lüdi, 28 — Rübél, 29 — Chodat, 30 — Lipmaa, 31 — Molinier, 32 — Hryniewiczcki, 33 — Czeczott, 34 — Brockman-Jerosch, 35 — Susplugas, 36 — Szafer, 37 — Lindberg, 38 — Font Quer, 39 — Pampanini, 40 — Glück, 41 — Handel-Mazetti, 42 — Gross, 43 — Rytz, 44 — Nabelek, 45 — Braun-Blanquet.

Kongresu znalazły się również filmy. Dwa z nich, o tematyce ogólnej, interesującej dla wielu osób, wyświetlane były każdego dnia. „Las musi żyć” — 45 minutowa składanka o charakterze dydaktycznym ukazywała znaczenie lasu oraz ogromne jego niszczenie we wszystkich częściach świata. Drugi film poświęcony był Berlińskiemu Ogrodowi Botanicznemu. Ponadto zaprezentowano 43 filmy o tematyce ściśle naukowej z różnych dziedzin botaniki. Odrębny tor aktywności kongresowej stanowiły spotkania grup specjalnych zainteresowań (SIGM — Special Interest Group Meetings), które organizowane były przez samych zainteresowanych w wydzielonych do tego celu pomieszczeniach. W sumie odbyto 40 takich spotkań o bardzo różnorodnej i różnie szeroko ujętej tematyce, przykładowo: „Botanic gardens in conservation”, „Arabidopsis — model and tool of molecular and classical plant biology”. Niezależnie odbywały się spotkania rozmaitych międzynarodowych towarzystw i organizacji naukowych (w sumie 23). Wśród nich wymienić należy tak ważne dla życia naukowego jak: IABG (International Association of Botanical Gardens), IAB (International Association of Bryologists), IAP (International Association of Pretidologists), IMA (International Mycological Association), IAPT (International Association for Plant Taxonomy), IAVS (International Association for Vegetation Science), IUCN (International Union for Conservation of Nature and Natural Resources), IAL (International Association for Lichenology), IAPP (International Association for Plant Physiology), IOP (International Organization of Paleobotany), IOPB (International Organization of Plant Biosystematists), Linnean Society. Odnotować także warto imprezy towarzyszące Kongresowi, w tym bogatą w najnowsze pozycje wystawę książek i prydoków naukowych prezentowanych przez najważniejszych wydawców z całego świata oraz wystawę aparatury naukowej, na której wśród najnowszego sprzętu pokazano duży wybór komputerów z bogatym zestawem urządzeń peryferyjnych oraz programów specjalistycznych. Ta ostatnia wystawa połączona była z prezentacją rozmaitych zastosowań komputerów m. in. w różnych działach kartografii oraz informatyce. Odnotować trzeba także publiczne wykłady wygłoszone przez wybranych uczestników w różnych punktach miasta. Ten tak olbrzymi program Kongresu realizowany został, aż dziw bierze jak, w ciągu 6 i pół dnia. Oczywiście były to dni wypełnione od świtu do nocy (8⁰⁰ — 22⁰⁰). Wieczorem trzeciego dnia odbył się uroczysty obiad, w którym wzięło udział 1200 uczestników Kongresu. Czwarty dzień (28.07) był dniem wolnym, w którym przewidziano zwiedzanie jednego z najśliczniejszych w świecie Ogród Botanicznego Berlin-Dahlem oraz znajdujących się na jego terenie zakładów i pracowni botanicznych — jedno i drugie godne zobaczenia a także szerszego omówienia. Zorganizowano również wycieczkę botaniczną na tereny kolejowe Zachodniego Berlina. W tym dniu można było również wziąć udział w zwiedzaniu Berlina z przewodnikiem (kilka tras do wyboru), oraz w spotkaniach i przyjęciach organizowanych przez instytuty i katedry botaniczne Uniwersytetu oraz Politechniki Berlińskiej i in. Naukowy program Kongresu zakończył się pierwszego sierpnia o godzinie 12⁰⁰. Po przerwie obiadowej odbyła się ceremonia zamknięcia. W jej pierwszej części tradycyjnie znalazło się głosowanie nad rezolucjami kongresowymi, podjęcie decyzji w sprawie miejsca organizacji następnego kongresu (odbędzie się w Tokio w 1993 roku) oraz wręczenie medali kongresowych i końcowe przemówienia. Ze względu na wagę problemów i znaczenie dla całej społeczności, nie tylko botaników, treść przyjętych rezolucji końcowych przytaczamy poniżej.

Rezolucja 1

Zważywszy, że cały świat jest żywotnie zainteresowany utrzymaniem przy życiu różnorodności biologicznej;

zważywszy też, że gwarancją zachowania światowych zasobów biologicznych, zwłaszcza w tropikach, będzie wiedza oraz włączenie się do ochrony i poświęcenie ze strony miejscowej ludności, która te zasoby dziedziczy;

XIV Międzynarodowy Kongres Botaniczny wzywa instytucje botaniczne całego świata, aby okazywały pomoc odpowiednim instytucjom innych krajów w szkoleniu ekspertów oraz w przygotowaniu miejscowych biologów do pełnienia kierowniczej roli w ochronie biologicznego dziedzictwa ich krajów, nie tylko dla własnych korzyści, lecz dla pożytku całego świata.

Rezolucja 2

Widząc poważne zagrożenie życia na Ziemi przez globalną degradację i niszczenie lasów oraz innych ekosystemów;

XIV Międzynarodowy Kongres Botaniczny wzywa rządy wszystkich krajów, jak również odpowiednie

organizacje **pozarządowe**, do działań na rzecz ochrony zasobów przyrody i różnorodności żywych organizmów przez zachowanie ich naturalnych środowisk oraz do podtrzymywania i rozwijania systemów użytkowania ziemi opartych na trwałych podstawach.

Rezolucja 3

Z uwagi na postępujące na całym świecie zanikanie naturalnej roślinności, zwłaszcza lasów, i rosnące w związku z tym zagrożenie całości zasobów roślinnych, oraz

rozumiejąc znaczenie rzeczowej informacji dla kształtowania strategii ochrony przyrody adekwatnej do sytuacji;

XIV Międzynarodowy Kongres Botaniczny wzywa uniwersytety i inne instytucje do utrzymania i energicznego rozwijania biologicznych programów badawczych i dydaktycznych w zakresie systematyki i ekologii.

Rezolucja 4

Zważywszy na wzrastające zainteresowanie zarówno gremiów uczonych jak i ogółu społeczeństwa zachodzącym w skali światowej procesem zanikania lasów;

XIV Międzynarodowy Kongres Botaniczny wzywa Międzynarodową Unię Nauk Biologicznych i inne odpowiednie organizacje do wprowadzenia międzynarodowej standaryzacji dla opisu objawów zamierania oraz dla gromadzenia danych o czynnikach biotycznych i abiotycznych a także stymulowania wymiany informacji pomiędzy zespołami badawczymi zajmującymi się tymi problemami.

Rezolucja 5

Biorąc pod uwagę wielkie znaczenie ogrodów botanicznych, jako ośrodków kultury i nauki o wielkich walorach wychowawczych oraz uznając ich znaczenie jakie spełniają w ochronie gatunków roślin przez utrzymywanie żywych kolekcji;

XIV Międzynarodowy Kongres Botaniczny wzywa władze wszystkich krajów do utrzymywania, rozwijania i — gdzie to możliwe — tworzenia takich ogrodów oraz zapewniania im odpowiedniej pomocy finansowej.

Rezolucja 6

Biorąc pod uwagę rezolucję przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne Międzynarodowej Unii Nauk Biologicznych dla poparcia Międzynarodowego Programu Badania Zmian Globalnych, oraz rezolucję XIII Międzynarodowego Kongresu Botanicznego w sprawie kartowania roślinności Ziemi w skali globalnej, oraz

uznając, że postępy techniki kosmicznej i komputerowej otwierają nowe horyzonty dla obserwacji Ziemi z kosmosu;

XIV Międzynarodowy Kongres Botaniczny zwraca się z prośbą do Międzynarodowej Unii Nauk Biologicznych o przystąpienie — wraz z Międzynarodową Radą Towarzystw Naukowych — do opracowania mapy roślinności Ziemi.

Rezolucja 7

Biorąc pod uwagę duże znaczenie stabilnego systemu naukowych nazw roślin dla wszystkich użytkowników tak w naukach podstawowych jak i stosowanych oraz w wielu innych dziedzinach życia publicznego i gospodarki;

oraz rozumiejąc częste trudności powstające przy wyborze poprawnych nazw, zgodnych z Międzynarodowym Kodeksem Nomenklatury Botanicznej;

XIV Międzynarodowy Kongres Botaniczny zaleca Międzynarodowej Unii Nauk Biologicznych, aby poparła utworzenie systemu rejestracji nazw roślin.

Rezolucja 8

XIV Międzynarodowy Kongres Botaniczny akceptuje decyzje jego Sekcji Nomenklatorycznej, odnoszące się do Międzynarodowego Kodeksu Nomenklatury Botanicznej, jak również ustalenia władz i członków komitetów nomenklatorycznych, dokonane podczas obrad Sekcji w dniach 20—24 lipca.

Po oficjalnej części zamknięcia uczestnicy spotkali się na dwugodzinnym pożegnalnym przyjęciu zorganizowanym, podobnie jak i przyjęcie powitalne, w „foyer” Centrum Kongresowego. Było to typowe spotkanie na stojąco, z dużym wyborem wyśmienitych kanapek, zestawem soków owocowych oraz doskonałych win i piwa. Spotkanie stworzyło doskonałą atmosferę do nieskrępowanej wymiany myśli. Dla części uczestników było to również zakończenie Kongresu; wielu innych czekał jeszcze udział w wycieczkach pokongresowych.

Polskie akcenty na XIV IBC

Ponad 50. naszych przedstawicieli uczestniczyło bezpośrednio w berlińskim spotkaniu. Zasluga w tym szczególna organizatorów (z osobistym zaangażowaniem prezydenta Kongresu prof. Karla Essera włącznie), którzy poprzez udzielenie 40 stypendiów umożliwili opłacenie wpisowego i pokrycie zakwaterowania większości osób polskiej delegacji. Ze strony zaś polskiej pomoc okazał Zarząd Główny PTB wspierany przez Komitet Botaniczny PAN oraz działający z ich ramienia prof. dr K. Browicz i doc. dr Maria Ławrynowicz. Spośród 27 wycieczek przed- i pokongresowych aż 3 ośmiodniowe odbyły się na terenie Polski:

nr 23 — Parki narodowe i rezerwy przyrody Polski Południowej

nr 24 — Od Jury do Holocenu: paleoflora i paleoekologia Polski Zachodniej i Południowej

nr 25 — Flora roślin zarodnikowych i nasiennych oraz roślinność Polski Północno-Wschodniej

Dzięki tym wycieczkom grono polskich botaników, szczególnie młodszych, miało szansę zetknięcia się z międzynarodową społecznością botaniczną, zaś botanika polska zyskała możliwość pełniejszego zaprezentowania swego oblicza wobec zagranicy.

Gdy mowa o „polskich akcentach” to nie można nie wspomnieć o specjalnym przyjęciu urządzonym przez prezydenta Kongresu Profesora K. Essera specjalnie dla polskiej grupy. Spotkanie trwające około godziny miało wyjątkowo miłą atmosferę. Na specjalną uwagę zasługuje zaproszenie przedstawicieli Polski do organizacji i prowadzenia sympozjów i sesji specjalistycznych (prof. J. Kornas, prof. M. Olszewska, doc. A. Bujakiewicz, prof. K. Grodzińska) oraz do komitetu organizacyjnego wycieczek (doc. M. Ławrynowicz, oraz prof. K. Browicz). Szczególne uhonorowanie dostąpiła polska botanika w osobie profesora J. Kornasia, którego powołano na jednego z wiceprezydentów Kongresu (z tego tytułu został on wyróżniony medalem Aleksandra Humboldta). Jemu też powierzyli organizatorzy wygłoszenie mowy łacińskiej podczas „President Dinner”. W Kongresie wzięło udział także wielu botaników polskiego pochodzenia zamieszkałych w innych krajach. Nie wątpimy, że tak liczny udział polskiej delegacji w tym największym międzynarodowym spotkaniu botaników będzie dobrze procentował w przyszłości.

Materiały kongresowe

Tak jak to było w zwyczaju poprzednich kongresów, przygotowano dla jego uczestników zestaw materiałów informacyjno-dokumentacyjnych. Objęły one: program (format A5 — 432 str), abstrakty referatów i posterów (format A4 — 480 str.), osobno wydane programy ceremonii otwarcia i zamknięcia Kongresu, a także codzienny biuletyn kongresowy z bieżącymi aktualnościami. W formie osobnych broszur wydano także przewodniki do każdej z przed- i pokongresowych wycieczek. Z okazji Kongresu ukazała się w języku angielskim historia botaniki w ośrodku berlińskim („Botany in Berlin”) — prawie 300 stron liczący, siódmy tom periodyku „Englera” formatu A5. Mówiąc o materiałach kongresowych warto też wspomnieć pamiątkowe chusty, znaczki czy stemple z symbolem Kongresu a także medal okolicznościowy z podobizną Aleksandra Humboldta.

Maria Ławrynowicz, Zbigniew Mirek

